

sammen, oftere bliver syge end børn, der er mere plads til i daginstitutionerne.

Skolefritidsordningerne, hvor over 110.000 børn har deres daglige gang, er i særlig høj grad præget af miljøproblemer, fordi der ikke her findes et regulerende regelsæt. Det er jo tankevækkende: Der er et regelsæt for institutionerne. Der er ingenting for skolefritidsordningerne. Hvorfor er forholdene for skolefritidsordningerne så meget ringere?

Et eksempel på, hvor slemt det kan være, er skolefritidsordningen Ellebo i Hadsten, hvor der ifølge Politiken den 27. september var 145 indskrevne børn i en institution beregnet til 60 børn, og der var ca. 1,4 m² gulvplads pr. barn. 1,4 m² gulvplads pr. barn! Institutionen rådede kun over 4 toiletter til samtlige børn, ligesom ventilationen også var mangelfuld.

I modsætning til vuggestuer, børnehaver og fritidshjem hører skolefritidsordningerne under skolevæsenet og dermed Undervisningsministeriet. Undervisningsministeren udtrykte, som det også er blevet sagt tidligere, bekymring over forholdene i skolefritidsordningerne, men har samtidig sagt, at der ikke var nogen grund til at lave minimumsbestemmelser.

For de børn, der tilbringer mange timer om ugen i skolefritidsordningerne, er det svært at forstå, at de skal have dårligere forhold end de kammerater, der er så heldige at have fået plads i et fritidshjem, og jeg tror faktisk også, det er svært at forstå for de forældre, der er vidne til det. Derfor er der brug for ensartede minimumsregler for de to typer institutioner.

Vores beslutningsforslag skitserer, på hvilke områder der er brug for regler og normer for det fysiske miljø i børneinstitutionerne. Men det er jo ikke nok, at reglerne eksisterer. Det er vigtigt, at reglerne vedrørende sikkerhed og sundhed samles i én lov, og det er det, for at forældrene kan have en mulighed for at gribe ind, som mange ordførere har gjort opmærksom på. Forældre og ansatte skal have mulighed for at overskue indholdet i de gældende regler og kontrollere, om de overholdes. Netop derfor er det vigtigt, at reglerne er sammenfattet og samlede.

Der er behov for en stramning af tilsynet, og det mener jeg også er åbenlyst. I dag er det lemfældigt eller ikkeeksisterende. Eksempelvis er det kommunalbestyrelsen, der er tilsynsmyndighed, og nu har de fleste ordførere jo nævnt, at det er kommunen, der i sidste instans har

ansvaret for det eventuelt ikkeeksisterende problems løsning.

Jo, men problemet er jo, at kommunalbestyrelsesmedlemmerne samtidig også er dem, der står med pengeskassen og skal finde ud af, hvad pengene skal bruges til. De oplever meget ofte en modstrid mellem de hensyn, der kan være til at forbedre forholdene for børnene, på den ene side og de økonomiske overvejelser på den anden side. På den baggrund er der brug for minimumsregler som allerede sagt, og der er brug for et helt anderledes virkningsfuldt, uvildigt og udefrakommende tilsyn.

Vi lægger altså op til, at det er embedslægeinstitutionen, der i den nuværende lovgivning alene har en rådgivende og indstillende rolle. Det kunne godt være, man kunne finde på noget bedre, men jeg vil da gerne have et par argumenter for det. Indtil videre er det da en af de ting, vi kan bruge. Embedslægen kan i dag alene anmode kommunalbestyrelser og amtsråd om at udstede påbud eller nedlægge forbud. Når det gælder institutioner, der ikke er kommunalt ejet, har kommunalbestyrelsen kompetencen, og for de kommunalt ejede institutioner har amtsrådet den kompetence.

Denne ansvarsfordeling er jo heller ikke tilfredsstillende af flere grunde. For det første kan et nødvendigt påbud eller forbud sinkes unødigt, og for det andet har kommunerne ofte en indirekte interesse i ikke at give de selvejende institutioner de udgiftskrævende pålæg.

En opgradering af det fysiske miljø i vuggestuer, børnehaver, fritidshjem og skolefritidsordninger kræver betydelige investeringer. Der er mange eksempler på, at økonomien forhindrer nødvendige forbedringer af forhold, der sætter børns helbred på spil. Det er jo det, vi taler om.

Der er tale om, at i dag bliver børns helbred sat på spil, inklusive varige skader. Det er jo ikke kun ting, der bliver, om jeg så må sige, repareret på kort sigt, der er også tale om varige skader. Det gælder både de generelle forhold som indendørsarealet pr. barn eller støjniveauet, og det gælder mere specifikke problemer.

Københavns Kommune har f.eks. et problem med, at de har brugt sundhedsfarlige kresolholdige jernbanesveller til sandkasserne på deres udendørs legepladser. Det er selvfølgelig ikke af ond vilje, når kommunerne gør det, men det er meget vanskeligt for dem at finde midlerne til at lave om på det, når skaden er konstateret.